

II.

ТЪРЖЕСТВОТО.

Въ единъ богатъ и старъ домъ на Пампелуна, на който прозорцытъ глѣдахъ на Таконера, сѣдѣше въ залата на готтическый столъ, украсенъ съ гербоветъ на фамиліата Агвиларъ, старъ единъ воинъ на Филиппа II. — На една масса лежеше капелото му, сабыта му и единъ пергаментъ съ три печата. Отпредъ му, безъ да смѣе да му продума, стоеше съ голѣма почтителность единъ младъ и хубавецъ офицеринъ, когото сичкытъ майкы быхъ пожелали да иматъ за сынъ и сичкытъ жены за любовникъ. На привлекателнытъ му очи са открываше безгрижіето на младостта, въ обходата му испанската вѣжливостъ, на челото му кастильската гордость. Устнытъ му са усмивахъ отъ нетърпѣніе, а дѣената му рѣка пырпаше съ удоволствіе череня на сабыта му. Като гледаше че старецътъ слѣдоваше да мълчи, той смѣи най-подиръ да продума слѣдующето съ свѣнливъ гласъ:

«Ще додж ли заедно съ васъ въ Ирландія, уйчо?»

— Не, отговори старытъ воинъ.

— Че защо?

— Еще не си ходилъ на война, Фернанде, и азъ быхъ желалъ да та видѣхъ да наченешъ отъ побѣдата, а сега ный ще са навыймы.

— Какъ, ще са навыймы! когато предводителствува донъ Жуанъ д'Агвиларъ, когато царьтъ ви даде шесть хиляды отъ най-отбранытъ си войскы за да стѣпите въ Ирландія, когато иска да прослави първата година на даруваньето си и съ нѣкой славенъ походъ!

— Ще отидж . . . ще отидж! но сичко е тѣй скроено щото да не сполучимъ! Предпріятіе злѣ съчетано! неумѣстно, безъ цѣль намѣсто да нападнемъ явно на Елисавета и на Англичанытъ ѱ, ный искамы да подклаждамы смутове и размирія, и да чувамы заповѣдитъ на Ирландскытъ метежници . . . не трѣ-